

De auto van: Alina Kiers

„Als 't zonder kon, liet ik 'm staan'

▲ De auto is lange tijd een ergenis voor Alina Kiers geweest.

Foto: Omke Oudeman

Door William Pomp

De politiek probeert van alles om burgers uit de auto te krijgen. Stijging van de kosten, ellenlange files. Het zorgt voor steeds meer ergenis. Toch blijven mensen rijden, vooral omdat autofabrikanten verschrikkelijk hun best doen het genot van een wagen keer op keer te verhogen. Het Groninger Dagblad stelt in deze rubriek wekelijks een auto met zijn/haar al dan niet bekende baas centraal. Deze week Alina Kiers uit Groningen, zangeres en presentatrice van een autonprogramma.

Sinds een paar maanden zit Alina Kiers elke zaterdagmiddag samen met garagehouder Jan Boonstra achter de microfoon van Radio Noord. Ze presenteren samen het populaire radioprogramma Toeters en Bellen, waar mensen met hun autoproblemen terecht kunnen. Ze nam de rol over van presentator Rob Mulder, die het te druk kreeg met zijn werk. Mulder vormde jarenlang een gewaardeerd koppel met Boonstra. Het was een erfenis waar Kiers – toch al wat onwennig in de mannelijke auto-wereld – best moeite mee had. „Het is sowieso al moeilijk om

iemand te vervangen bij een duopresentatie”, vertelt de presentatrice annex zangeres annex moeder van twee kleine kinderen. „Helemaal als het iemand betreft die het goed en leuk deed. De vergelijking dringt zich automatisch op. Daarom hebben ze uiteindelijk denk ik een vrouw gevraagd. Mij dus. Daar wordt het toch een beetje een ander programma van. Ik heb nu een aflevering of acht achter de rug. En ik moet zeggen: voor mijn gevoel zit ik steeds beter in de race”

Uiteraard bleven denigrende opmerkingen niet uit. Een vrouw kan zoiets toch niet, een vrouw heeft geen verstand van auto's en meer van dat soort geintjes kreeg Kiers naar haar hoofd geslingerd. „Grote koekeleke natuurlijk”, lacht de Groningse. „Ik heb vroeger een vriendje gehad, die een

beetje in auto's handelde. Ik was achttien. Elke keer als ik weg wilde, moest ik vragen waar ik nu weer in moest stappen. Zo vaak stond er een nieuwe. Ik heb dus in heel wat wagens gereden. Ik weet over elk merk wel mee te praten.”

Bovendien zit Boonstra er voor de vakkundigheid en Kiers voor het aan elkaar praten van het programma. Voor de presentatie. „Ik hoef er dus ook helemaal geen verstand van te hebben. Misschien is het juist wel een pré dat ik technisch niet veel van auto's weet. Dat is een mooi tegenwicht. En mensen die er ook geen verstand van hebben, begrijp ik daarvoor misschien wel sneller.”

Het meest vreemde van alles is dat Kiers als autoprogrammamaker zelf geen wagen heeft. Of...? „Het is een heel ingewikkeld verhaal”, legt ze uit. „Ik rijd bijna altijd in de Honda

Civic ('93) van mijn moeder. Ze is heel oud. Ik breng haar overal naar toe en binnenkort neem ik de wagen ook definitief van haar over. Maar officieel is-ie nu nog van haar, ja. Als je het zo bekijkt heb ik inderdaad geen auto.”

De auto is eigenlijk altijd een ergernis geweest voor Kiers, behalve in de beginperiode. „Had ik een Diane. Zo'n nepeend. Vind ik nog steeds mooi, trouwens.” Ze woonde tot voor kort in het hartje van de stad Groningen. Parkeerproblemen dus. „Dat gedoe met die vergunningen en het zoeken naar een plekje. Echt vreselijk. Dan wordt een auto vanzelf een ergernis. Ik heb ook vaak parkeerbonnen gehad. En ik ben ook nog zo iemand die het er niet bij laat zitten. Ik ben wel eens heel de stad rondgereden op zoek naar de parkeerbewaker. Of parkeeragent moet je ge-

loof ik zeggen. Anders voelen ze zich niet aangesproken. Een parkeerbewaker staat in de parkeergarage, een parkeeragent schrijft bonnen. Zo zit het. Belachelijk.”

Sinds kort woont Kiers in de Schildersbuurt. Nog steeds parkeren met een vergunning, maar er is ruimte genoeg. „Heerlijk”, haalt ze opgelucht adem. „Ik zie het aantal boetes nu al teruglopen. Maar toch, ik blijf erbij: als ik zonder zou kunnen, zou ik hem laten staan. Het blijft gewoon een gebruiksvoorwerp voor mij. Vooral voor in de stad. Als ik naar het Westen moet, neem ik toch al snel de trein. Eerder deed ik dat ook als ik naar mijn zus ging in Zuid-Frankrijk. Nu de kinderen er zijn, is dat veranderd. Is het toch wel praktisch om met de auto te gaan. Maar ik zou best zonder kunnen, hoor. Absoluut.”

92 16-5-01